

ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

Σ ΑΝ ΟΝΕΙΡΟ

(Στη μνήμη της Έλσας Ένκελ.)

«Μιά φορά κι Έναν καιρό, ζούσε μιά πεταλούδα, μιά χαριτωμένη πεταλούδα, μ' ολόχρυσια φτερά!...»
«Έτσι θ' άρχινοσε ένα παραμύθι αν γραφόταν γι' αυτή. Μά δεν είναι παραμύθι! Ήταν κάποτε, μιά ολόδροση χαριτωμένη μπαλαρίνα, που αλαφροπατώντας σάν τρελλή πεταλούδα του παραμυθιού, χόρευε στη σκηνή, πετώντας από έργο σέ έργο, από ρόλο σέ ρόλο... Ήτσι ζωνάνεψε την Κλειώ, στά «Παραπήγματα» του Σακελλαρίδη και χάρισε άξεχαστες στιγμές όμορφιάς και γοητείας. Οί θεατές, τότες, ίβλεπαν γιά πρώτη φορά ήθοποιό, νά συνδυάζει τέχνη χορού, ήθοποιας και κωλονήξ... Καί την χειροκρότησαν και την αγάπησαν... Ξένη αύτή, από μακρυνή πατρίδα, ήπερ φυχή Έλληνική. Ήμεινε κοντά μας γιατί μάς αγάπησε κι' αύτή... Τι κι' άν έφηρε τ' όνομά της ξενικό: Ή Έλσα Ένκελ ήταν Έλληνίδα πιά...

Δόθηκε στήν Τέχνη της μέ λατρεία!

Ή Έλσα σέ «Χριστιάκιά». Ζωνάνεψε τή Σούζυ σέ «Άνοιξιάτικο όρέακι». Αιθέρια Πίψη παρουσιάστηκε στήν «Εόδα και τσαχινούλα στά «Φθινοπωρινά γυμνάσια». Τήν θυμάμαι στόν «Πόλεμο έν πολέμω» του Σαμάρα. Τραγουδούσε και χόρευε ή Ίδια τή χάρη της: — «Είμαι μιά μικρή πεταλουδίτσα...»

Στά «Έρωτικά Γυμνάσια» πλάί στόν περίφημο Δράμαλη ήταν έφθαστη όπως και στή «Δούκισσα του Μπάλ-Ταμπιρέν». Τά μαγικά της πόδια, έκαναν μέ τό χορό τους νά χτυπήσουν τόσες καρδιές. Καί χόρευε ή Έλσα και τραγουδούσε!

Μά τό κορόφωμα τής έπιτυχίας της ήταν ή «Κρητικοπούλα». Όλη ή φυχή της, όλη ή Τέχνη της παρουσιάστηκε σέ έργο αύτό. Πώς μύρεσε τόσο άληθινά, ξένη αύτή, νά ένοσρωθή την ήρωική Έλληνοπούλα; Ή Έλσα, σέ έργο αύτό, δέ ζούσε στή σκηνή! Χάθηκε δίνοντας τή θέση της στήν Άρετή, τή Λεβεντόκορμη «Κρητικοπούλα».

Έτσι, χορεύοντας και τραγουδώντας, κόλησε τό παραμύθι τής ζωής, τής μικρής πεταλούδας, που αγάπησε τίς όμορφές τής Πατρίδας μας και έζησε ιστορικά πλάί στίς συνδέλφους και συνεργάτες της.

Ένας μεγάλος Έρωτας τή ρίζωσε στήν Πατρίδα μας κι' ό Ίδιος αύτός έρωτας τή σκότισε...

Ό πεταλουδίτσα έσβυσε μιά βραδυά, άφοο οι μπόρες τής ζωής τσάκισαν τά φτερά της. Πέταξε—στερνό κι' άγώριστο πέταγμα αύτό—σέ γαλάζιο όπειρο τής Ελλάδας... Χάθηκε σάν δραμα φευγαλέο... Κι' οι παλαιοί, θυμούνται κάποτε ε τό Έλσακι, που τούς θαύπωνε μέ τό χορό του στή σκηνή, τά παλιά ήσυχα βράδια τής Άθήνας.

Θά την θυμούνται σάν Ένα μακρυνό και φωτεινό δραμα...
Δ. ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΩΤΗΣ